

Pri starem očetu.

J. E. Božomil.

Davno že je izročil stari Martinovec posestvo svojemu sinu. »Star sem že, kaj torej hočem!« je dejal. »Kakšno reč bom že še podelal kje kod, pa otroke bom malo povaroval, pa na smrt se bo treba pripraviti, pa na večnost. Ti reč ti taka, da ji nobeden ne uide!«

Največja prijatelja sta bila pri Martinovčevih stari oče in triletni Janezek. Prvo Janezkovo vprašanje je bilo vsako jutro: »Mama, kje so pa oče?« Z Reziko, sestrico, si nista bila poltoliko prijatelja.

»Ali si se že pokrižal?« so ga navadno zavrnila mama. Drugih molitvic fantiček še ni znal. Saj križ je bil tudi bolj malo podoben križu; kdo bi mu zato zameril?

»Aja!«

Janezek se brž pokriža, potem pa zakliče: »Zdaj sem se pa ze poklizal. Ali smem zdaj k očetu?«

»Čakaj, da te vendar malo oblečem!« mu pravijo mati.

Čez nekaj hipov jo že primaha Janezek v hišo. Na mizi ga pozdravijo žganci. Janezek se jim sladko nasmeje, z Reziko jih nekaj použijeta, potem pa brž k staremu očetu.

»O! Naš fant je že vstal!« ga pozdravijo ded. »Daj mi srečko!«

Janezek seže s svojo zalito desničko v dedovo ovenelo roko. Ded pa nadaljujejo: »Ali si že kaj mōlčkal?«

»Ze. Kliz.«

»Papal tudi že?«

»Ze. Zgancke.«

»O, sedaj si pa gotovo močan. Pokaži!«

Pa se razkorači mali Janezek, pa poprime razdrapan jerbas brez dna, ga z Rezkino pomočjo dvigne in pokaže staremu očetu, kako je že močan.

»Ti si pa že kakor medved!« se pošalijo ded. »Da le še malo zrasteš, pa se boš lahko metal z medvedom.«

»Medvedom!« ponovi Janezek, pa še nič ne vé, kaj je to. Dovolj mu je, da so ded zadovoljni, če pol jerbasa dvigne. Počasi bo že več.

Pri starem očetu.

